

DE VADER

ieder mensch in den loop van zijn leven zoo'n langen, langen tooneelavond toe. Ik, in een zwart jasje, afgeboord met glinsterend band, ik, in een lichte fantasiebroek met op m'n vest de gouden vierhoekjes van m'n *châtelaine*; ik met vóór me in de hand de zoo kinder-zoete bouquet van seringen met de roze rozen. Ik was dien avond man en geen vader. En toch iets anders nog: kind. Mijn moeder was in me en dankbaar dat haar kind ook eens dat zonnetje werd gegund. Ik schaam me niet de sentimentaliteiten van een te schuchter mensch hier te openbaren.

Suze ontving me met haar uitbundige hartelijkheid. In mijn nabijheid overdreef ze graag haar brutaliteit, haar canailleuze wijze van spreken. En ik, hoewel altijd wat bedremmeld bij die drukke, haastige vrouw, kwam steeds meer onder de bekoring van het ongelijksoortige. Ik was er dankbaar voor dat zoo'n sterke, luidruchtige vrouw me toestond haar het hof te maken.

Na enkele weken wisten de vrienden dat Abraham Azijnman een verhouding had met Suzanne Serphos van „De Fransche Operette.” 't Stemde me nu eens wat trotsch en dan schaamde ik me ervoor. Ik had toch kinderen. 't Is de tijd geweest van m'n grootste mannengeluk. Ik wist niet dat de vrouw ons feest kan zijn.

Maar vrienden, ik schrijf dit verhaal niet om u van m'n liefdesromannetje met een operette-diva te vertellen. Mijn onbezorgde geluk van toen is ín mij en voor mij. Dit boekje gaat alleen over m'n verwondering.

Er bestond echte liefde tusschen Suzanne Serphos en mij. Liefde? Van haar kant groote genegenheid. Van mijn kant: ontketende zinnelijkheid en misschien, dat was niet mooi van me, iets minder genegenheid. Het is geen gladde rekening geworden. Eigenlijk is ze aan mij tekort gekomen. Wij mannen zijn wat te veel op onze hoede „voor dat soort vrouwen”. Ik wilde natuurlijk in haar sfeer leven, de lichte, vroolijke operette-sfeer. Ik was toen altijd goed gekleed, goed geschoren, altijd in afwachting van haar. En zij wilde 'tzelfde. Ze kwam uit een Joodsch burger-milieu uit de provincie. Ze wilde zich in haar verhouding met mij de illusie geven of ze het weer betrad. Artisten uit burgerlijken kring laten, als ze in den nacht het ouderlijk huis verlaten, de sleutel vallen. Pas later merken ze dat die sleutel kostbaar was en in hun haastig leven kijken ze af en toe om en rapen iets op dat op de verloren sleutel van het ouderlijk huis lijkt.

Maar ik stelde haar teleur. *Suzanne Serphos had niet op den vader gerekend.* Die stond met gespreide armen voor zijn deur en versperde haar den weg. Terwijl ik — laat het me wat ruw zeggen — van haar genoot, hield ik haar op een afstand van m'n